

— Сега да се раздѣлимъ! Значи, разбрахме се: ти следъ обѣдъ иди при дѣдо Цоньо и го разпитай, а азъ ще се навѣртамъ около руснака, за да пипна уреда. Ще се срещнемъ довчера при Шарената чешма. Бжди точенъ! — разпореи се преди трѣгване Пешо, и двамата другари се раздѣлиха.

Бѣше звездна, но безлунна нощъ, когато една лека детска сѣнка скочи отъ оградата предъ кѣщата на Миткови. Тя спрѣ за мигъ по срѣдата на пѣтя, огледа се предпазливо и хукна къмъ Шарената чешма. Тамъ вече я чакаше една друга детска сѣнка, прилепнала като муха до чешмата.

— Митко, ти ли си? Защо се забави толкова много?! Цѣлъ часъ те чакамъ... — промърмори сърдито Пешо и се отлепи отъ чешмата.

— Старитѣ ме забавиха. Тѣ, изглежда, подушиха нѣщо, та заключиха отвънъ вратата на стаята ми, но пакъ се измъкнахъ. Скочихъ презъ прозореца и оттамъ презъ оградата — хопъ — на улицата! Е, какво стана? Пипна ли го?

— Ето го? Но доста зоръ и азъ видѣхъ, докато го взема... А сега на кѣде ще отиваме?

— Къмъ Велковото кладенче! Дѣдо Цоньо ми каза, че около него имало закопанъ цѣлъ казанъ съ желтици... Дръжъ търнокопа, и да трѣгваме! Дай на мене чука и лопатата!

Пешо нарами търнокопа, прибра внимателно уреда на чича Серги подъ мишницата си, и двамата търсачи на заровени желтици се изгубиха къмъ Велковото кладенче.

Градскиятъ часовникъ удари единъ пѣтъ, когато тѣ преминаха мочуритѣ подъ кладенчето и спрѣха предъ него.

* * *

Сѣщата вечеръ дѣдо Шипко Бърдето, пазачътъ на резервоара за градския водопроводъ, си бѣше легналъ следъ едно длъжко преседеяване въ кръчмичката до първия километъръ. По полунощъ той се пробуди и почувствува, че стомахътъ му гори отъ изпитата ракия.

— Я, гледай ти! Запалила се е пушината! Хмм... ще трѣбва да ѝ метна едно бърде вода, за да я загася, иначе ще ме изгори живъ, каквато е пламнала! — рече си дѣдо Шипко и потърси стомната.

Стомната бѣше праздна. Нѣмаше капка вода и въ дървеното чебре.

— Е, нѣма какво да се прави! Видѣло се е, че по никое време време трѣбва да ходя на кладенчето за вода! Нищо, тамамъ ще ме вземе вѣтрътъ...

И дѣдо Шипко излѣзе навънъ. Въ тъмнината съ бѣлата си риза и бѣлитѣ си дълги гащи той приличаше на прѣспа снѣгъ, която бавно-бавно пълзи къмъ кладенчето.

Въ това време Пешо и Митко бѣха вече открили, кѣде трѣбва да копаятъ. Следъ дълго обикаляне около кладенчето, калаената